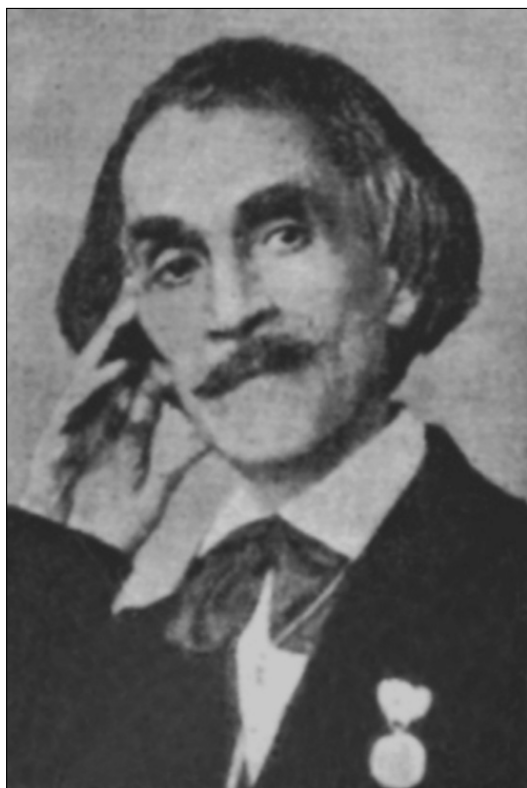

Grigore ALEXANDRESCU

Poezii. Fabule

1810 – 1885

Grigore Alexandrescu

Poezii. Fabule

Poezii

Suvenire și impresii meditații, elegii

Trecutul

La Mănăstirea Dealului

Dedicat mării-sale prințului nostru¹

Precum o sentinelă, pe dealul depărtat
Domnește mănăstirea; și zidu-i cel înalt
Se-ntinde împrejurii, pustiu și învechit,
De iedera bătrână, de mușchi acoperit.²
Acolo au adihna, locaș adânc, tăcut,
Eroi ce mai-nainte mult zgomot au făcut.
Un cap îi prezidează³ și, dacă s-o-ntâmpla,
Cu vreme, România s-ardice fruntea sa,
P-a *Dâmboviței* vale oștiri de s-or ivi,
Ai luptelor cumplite părtași ei vor mai fi.

Eu în copilărie iubeam să mă opresc
Pe dealul mănăstirii, și-n vale să privesc
Mărețul turn, trist martur l-al nostru trist apus,
Ș-a cărui origină în veacuri s-a răpus⁴,

¹ Gh. Bibescu.

² Pe când scriam aceste versuri, reînnoirea monumentelor nu începuse încă (n.a.).

³ Capul lui Mihai Viteazul (n.a.).

⁴ *S-a răpus* – s-a pierdut.

Turnul din care-odată bărbații renumiți
Vedeau române taberi pe câmpi nemărginiți¹.
În preajmă-i e cetatea ! ai ei locuitori
Ruina-i azi cu fală arăt la călători,
Precum atâți nevrednici, trăind în moliciuni,
Se laud cu mari fapte făcute de străbuni.

Dar pentru ce orașul atât de strălucit
Acum între orașe e cel mai umilit ?
Ce voie prea înaltă, ce lege porunci
Căderea dopotrivă cu înălțare-a fi ?
E o fatală soartă ? sau pe acest pământ
Lăasă urmele sale blestemul unui sfânt ?
Daca însă o țară, un neam ar fi dator,
Când au greșit despoții, nelegiuirea lor
A o plăti, atuncea orașul osândit
Și numele-i din lume de mult ar fi perit.
Căci mii de glasuri stinse d-al tiraniei fier,
În strigări dureroase s-au înălțat la cer;
Căci ploi ce în torente de veacuri s-au vărsat
Sângele dupe pietre încă nu l-au spălat.

Orcum va fi, mi-e scumpă cetatea ce-a domnit,
O iubesc căci e tristă și căci a suferit:
Și precum anticarul, la patima-i supus,
Culege vechea-aramă ce nu mai are curs,

---

¹ Turnul curței domnești (n.a.).

² Sfântul Nifon, care se zice că a blestemat pe Radu IV (n.a.).

Așa în a mea râvnă, pe locul părintesc,
Fiu al astor ruine, țărâna lor slăvesc.
Încă mi-aduc aminte de groaza ce simțeam,
Când la apusul zilei scheletul lor priveam.
„P-aici, ziceau bătrânii, o boltă arătând,
Intră tânăra doamnă, frumoasă și fugând
De cetele tartare, când ele-acest palat,
Lipsind oștirea noastră, în treacăt au prădat.¹
Peștera, ce se-ntinde departe sub pământ,
Prin drumuri rătăcite în loc necunoscut
Își are răsuflarea: în sânul ei găsești
Averi nenumărate, comorile domnești;
În preajmă-le ard focuri, căci ele se păzesc
De iesme, tauri negri, ce iadul locuiesc;
Și când vrun om aproape a merge-a cutezat,
El la lumina zilei nu s-a mai arătat.“

Astfel ziceau, și vremea un pas a mai făcut,
Și chiar acele iesme azilul ș-au pierdut !
Tot e tăcut și jalnic: însă așa cum ești
Singulară porți povara mărirei românești,
Târgovește căzută ! poetul întristat
Colore variate în sânu-ți a aflat,
Războinicul modeluri; și, dac-am asculta
Ceea ce în favoru-ți reclamă slava ta,
A vitejilor umbră d-am ști să o cinstim,

¹ Tradiție (n.a.). Nota autorului subliniază că cele consemnate în aceste versuri au fost păstrate în tradițiile orale ale poporului.

Vrednici de libertate noi am putea să fim.
Am afla de la dânșii ce jărtfe trebuiesc,
Prin câtă energie nații se mântuiesc.

A ! facă prevedința ca-naltul simțiment,
Ce-nchină vitejiei mărețul monument,
Ce-alege pe-nălțime al nemuririi loc,
Să fie nouă cârma, coloana cea de foc,
Coloana ce odată din țara de exil
Pe calea mântuirii ducea pe Istrail !

Umbra lui Mircea

La Cozia

Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate;
Către țărnul dimpotrivă se întind, se prelungesc,
Ș-ale valurilor mândre generații spumegate
Zidul vechi al mănăstirii în cadență îl izbesc.

Dintr-o peșteră, din râpă, noaptea iese, mă-mpresoară:
De pe muche, de pe stâncă, chipuri negre se cobor;
Mușchiul zidului se mișcă... pântre iarbă să strecoară
O suflare, care trece ca prin vine un fior.

Este ceasul nălucirii: un mormânt se dezvălește,
O fantomă-ncoronată din el iese... o zăresc...